

Knjiga proroka Daniela - sto šezdeset i šesta

Razotkrivanje proročanstva: Francuska revolucija, Putinova Rusija i ukrajinski sukob

Jeff Pippenger

2024-03-29

Dok počinjemo razmatrati predočavanje vremena svršetka u 1989. godini kroz proročku povijest desetoga retka, potrebno je vratiti se u povijest trećega naraštaja obaju rogova zemaljske zvijeri. Godine 1913. rog republikanizma zemaljske zvijeri započeo je svoj naraštaj kompromisa s globalističkim bankarskim sustavom, a 1919. rog istinskoga protestantizma započeo je svoj naraštaj kompromisa s teolozima otpaloga protestantizma, kao i s Američkim liječničkim udruženjem, kada je predao akreditaciju svojega obrazovnoga sustava svijetu. Oba su roga započela kompromitiran odnos sa svijetom koji će od toga trenutka nadalje promijeniti smjer njihovih odgovarajućih poruka.

U toj povijesti polazište za kralja sjevera, a i kralj juga posljednjih dana, također je doseglo prekretnicu. Čudo u Fatimi dogodilo se 13. listopada 1917. u Fatimi, u Portugalu. Bilo je to vrhunac niza marijanskih ukazanja kojima su svjedočila troje mladih pastirske djece: Lucija dos Santos i njezini rođaci Francisco i Jacinta Marto. Prema izvješćima koja su pružila djeca, Djevice Marija, prepoznata kao Gospa Fatimska, ukazivala im se trinaestoga dana svakoga mjeseca od svibnja do listopada 1917.

Tijekom posljednjeg ukazanja 13. listopada 1917. deseci tisuća ljudi okupili su se u Cova da Iriji, blizu Fatime, očekujući da će svjedočiti čudu, kako su djeca prorekla. Prema svjedocima, činilo se da sunce mijenja boje, okreće se i pleše na nebu. Taj je događaj postao poznat kao Čudo sunca ili Fatimsko čudo.

Čudo u Fatimi značajan je događaj u katoličkoj povijesti i pobožnosti te je tijekom godina bilo predmetom mnogih proučavanja, rasprava i religijskih tumačenja. Događaji u Fatimi ostavili su trajan utjecaj na pučku pobožnost, marijansku pobožnost i tumačenje apokaliptičkih tema unutar Katoličke Crkve.

Boljševička revolucija dogodila se u Rusiji 7. studenoga 1917., kada su boljševičke snage, predvođene Vladimirom Lenjinom i Boljševičkom strankom, zauzele ključne državne zgrade i infrastrukturu u Petrogradu (danas Sankt-Peterburg). Taj je događaj označio vrhunac Ruske revolucije 1917., koja je započela Februarskom revolucijom ranije te godine, što je dovelo do abdikacije cara Nikole II. i uspostave privremene vlade.

Tijekom Revolucije, boljševici su uspješno svrgnuli privremenu vladu i uspostavili sovjetsku vlast nad Rusijom. Boljševici su proglasili uspostavu socijalističke države i započeli provoditi svoj revolucionarni program, uključujući nacionalizaciju industrije, preraspodjelu zemlje i povlačenje Rusije iz Prvoga svjetskog rata. Oktobarska revolucija naposljetku je dovela do stvaranja Sovjetskoga Saveza te je imala duboke i dalekosežne posljedice za Rusiju i svijet, oblikujući tijekom

povijesti 20. stoljeća.

Isus prikazuje svršetak pomoću početka, i da bi se u potpunosti sagledali kralj sjevera i kralj juga posljednjih dana, nužno je razumjeti njihove početke. Doslovni kraljevi juga i sjevera koji su prepoznati u jedanaestom poglavlju Daniela određeni su kao sila koja vlada doslovnim područjem Egipta kao kralj juga, i sila koja vlada doslovnim zemljopisnim područjem povezanim s Babilonom kao kralj sjevera.

Doslovno je proročanstvo u vrijeme križa prešlo u duhovno proročanstvo, kada je drevni doslovni Izrael prelazio u suvremeni duhovni Izrael. Doslovni poganski Rim gazio je doslovni Jeruzalem tri i pol doslovne godine, od 67. do 70. godine po Kr., a duhovni papski Rim gazio je duhovni Jeruzalem tri i pol duhovne godine.

Duhovni Babilon prepoznat je u sedamnaestom poglavlju Otkrivenja kao bludnica koja čini blud s kraljevima zemaljskim. Duhovni Egipat prepoznat je u jedanaestom poglavlju Otkrivenja kao ateistička Francuska. Suvremene manifestacije duhovnoga kralja sjevera, koji je zadobio smrtonosnu ranu u vrijeme svršetka 1798. godine, a zatim uzvratio protiv suvremene manifestacije duhovnoga kralja juga u vrijeme svršetka 1989. godine, obje su prikazane u četrdesetom retku jedanaestoga poglavlja Daniela. Obje sile imaju svoje podrijetlo u svojoj posljednjoj manifestaciji posljednjih dana u vremenskom razdoblju od 1917. do 1918. godine, što je isto vremensko razdoblje kao i naraštaj kompromisa za oba roga zemaljske zvijeri. Ti počeci moraju se prepoznati kako bi se završeci ispravno primijenili. Počeci posljednjih kraljeva sjevera i juga obojice započinju u Francuskoj revoluciji.

„U šesnaestom stoljeću Reformacija je, pružajući narodu otvorenu Bibliju, nastojala zadobiti pristup u svim zemljama Europe. Neki su je narodi s radošću primili kao glasnika Neba. U drugim je zemljama papinstvo u velikoj mjeri uspjelo spriječiti njezin ulazak; i svjetlost biblijskoga znanja, sa svojim uzdižućim utjecajima, bila je gotovo posve isključena. U jednoj je zemlji, premda je svjetlost našla ulaz, tama nije shvatila. Stoljećima su se istina i zabluda borile za prevlast. Napokon je zlo trijumfiralno, a nebeska istina bila je odbačena. ‘A ovo je osuda: svjetlo je došlo na svijet, a ljudi su više ljubili tamu nego svjetlo.’ Ivan 3,19. Narod je bio prepušten da požanje posljedice puta koji je izabrao. Uzdavanje Duha Božjega bilo je uklonjeno od naroda koji je prezreo dar Njegove milosti. Zlu je bilo dopušteno da dozrije. I sav je svijet vidio plod namjernoga odbacivanja svjetlosti.“

„Rat protiv Biblije, vođen tijekom tolikih stoljeća u Francuskoj, dosegno je svoj vrhunac u prizorima Revolucije. To strašno izbijanje bilo je tek zakonit rezultat rimskog potiskivanja Svetoga pisma. Ono je pružilo najupečatljiviji prikaz koji je svijet ikada vidio djelovanja papinske politike — prikaz rezultata prema kojima je više od tisuću godina težilo učenje Rimske Crkve.“

„Potiskivanje Svetoga pisma tijekom razdoblja papinske prevlasti prorekli su proroci; a Otkritelj također ukazuje na strašne posljedice koje su trebale uslijediti, osobito za Francusku, zbog vladavine ‘čovjeka grijeha’.“ Velika borba, 265, 266.

Francuska revolucija bila je posljedica potiskivanja Svetoga pisma „tijekom razdoblja papinske vrhovne vlasti“. Rođenje ateizma, koji je trebao postati zakletim neprijateljem papinstva, prouzročilo je samo papinstvo. Francuska revolucija odvijala se od 1789. do 1799., ali ateistički revolucionarni duh koji je započeo u Francuskoj nastavio se širiti diljem Europe i dalje. Sto osamnaest godina nakon završetka revolucije u Francuskoj, u Rusiji je započela Ruska revolucija. Revolucija ateizma koja je započela u Francuskoj završila je u Rusiji, a 1917. Rusija je postala proročki predstavnik naroda simboliziranog ateizmom Egipta. Sila zmaja, predstavljena kao kralj juga, premjestila se iz Francuske u Rusiju.

Revolucija u Francuskoj bila je politički i proročki predstavljena Napoleonom Bonapartom, i u tom smislu Napoleon predstavlja prvog vođu naroda uspostavljenog u revoluciji koju je prouzročio ateizam Egipta. Narcizam Napoleona prikladno se ponavlja u narcizmu Putina.

Napoleon je bio itekako svjestan moći predodžbi i propagande, kao i Putin, koji je bio bivši časnik KGB-a. KGB je specijaliziran za propagandu. Napoleon se portretiranjem služio kao sredstvom prenošenja javnosti svojega autoriteta, moći i slike vodstva. Naručivao je portrete od nekih od najuglednijih umjetnika svojega doba, među kojima su bili Jacques-Louis David, Antoine-Jean Gros i Jean-Auguste-Dominique Ingres, među ostalima.

Ti su portreti prikazivali Napoleona u različitim pozama i okruženjima, u rasponu od službenih državnih portreta do neformalnijih prizora. Oni nisu služili samo kao osobne uspomene samomu Napoleonu, nego i kao sredstva za širenje njegova lika i utjecaja kako u zemlji tako i u inozemstvu. Putin je za sebe ostvario potpuno isto djelo, s mnoštvom vlastitih slika u okruženjima koja mogu parirati svakomu od suvremenih internetskih influencera.

Na početku Francuske revolucije kralj, njegova obitelj i njegovo osoblje bili su svrgnuti i pogubljeni. Na početku Ruske revolucije car, njegova obitelj i njegovo osoblje bili su svrgnuti i pogubljeni. Revolucija koja je započela u Francuskoj svoj je vrhunac dosegla u Rusiji. Francuska revolucija predmet je proročanstva jedanaestoga poglavlja Otkrivenja, i stoga je Francuska revolucija podložna pravilima proročkoga tumačenja. Isus uvijek prikazuje svršetak neke stvari njezinim početkom, stoga je Ruska revolucija svršetak Francuske revolucije.

Vladimir Putin predstavlja posljednjega vođu naroda uspostavljenoga u revoluciji izazvanoj ateizmom Egipta. Prvi vođa Rusije bio je Vladimir Lenjin. Ime „Vladimir“ slavenskoga je podrijetla i sastoji se od dvaju elemenata: „vlad“ i „mir“. „Vlad“ potječe od slavenskoga korijena „vladeti“, što znači „vladati“ ili imati moć. „Mir“ znači „svijet“. Prvi Vladimir (Lenjin) predoznačuje posljednjega Vladimira (Putina), kojega također predoznačuje prvi vođa revolucije ateizma (Napoleon).

Nakon Napoleonova poraza u Ratu Šeste koalicije i Ugovora iz Fontainebleaua u travnju 1814., abdicirao je s francuskoga prijestolja i bio prognan na sredozemni otok Elbu. Dodijeljen mu je suverenitet nad otokom i bilo mu je dopušteno zadržati naslov cara, premda u znatno umanjenom svojstvu. Napoleon je proveo oko deset mjeseci na Elbi, tijekom kojih je kovao planove za povratak na vlast u Francuskoj. Nakon bijega s Elbe i svojega kratkotrajnog povratka na vlast u Francuskoj tijekom Stotinu dana, Napoleon je odlučno poražen u Bitci kod Waterlooa u lipnju

1815. Nakon toga poraza savezničke sile, osobito Velika Britanija, bile su odlučne spriječiti Napoleona da izazove ikakve daljnje nevolje. Slijedom toga ponovno je prognan, ovaj put na udaljeni otok Svetu Helenu u južnome Atlantiku. Napoleon je ostatak svojega života proveo u progonstvu na Svetoj Heleni sve do svoje smrti 1821. godine.

Putin je predstavnik stare garde KGB-a. KGB je bio glavna sigurnosna i obavještajna služba Sovjetskog Saveza od 1954. do njegova raspada 1991. Bio je odgovoran za unutarnju sigurnost, protuobavještajni rad i prikupljanje obavještajnih podataka, kako u zemlji tako i u inozemstvu. KGB je bio poznat po svojoj razgranatoj mreži špijuna, operacijama nadzora i svojoj ulozi u održavanju kontrole komunističkog režima nad stanovništvom. Vladimir Putin bio je pripadnik KGB-a (Komiteta za državnu sigurnost), glavne sigurnosne i obavještajne službe Sovjetskog Saveza.

Putin se pridružio KGB-u 1975. godine nakon što je diplomirao na Lenjingradskom državnom sveučilištu. Putin je radio za KGB sve do raspada Sovjetskog Saveza 1991. godine, nakon čega je ušao u politiku i na posljetku 2000. godine postao predsjednik Rusije. Njegovo iskustvo u KGB-u imalo je znatan utjecaj na njegov pristup vladanju i vanjskoj politici. Napoleonovo prvo progonstvo na otok Elbu predstavlja povijest od 1991. do 2000. godine, kada se filozofija KGB-a vratila. Kada Putin na posljetku bude poražen, kao što je prikazano u recima trinaest do petnaest, taj drugi poraz (prvi je bio 1989.) predložen je Waterlooom i Napoleonovim drugim progonstvom, gdje je umro.

Napoleon je zadao smrtonosnu ranu papinstvu 1798. i 1799. godine. Godine 1799. Francuska revolucija završila je u Francuskoj, ali do 1917. stigla je do Rusije u boljševičkoj revoluciji. Godine 1917. dogodilo se čudo u Fatimi u Portugalu, a troje djece koja su navodno komunicirala s Marijom i Josipom primila su tri tajne poruke. Te su tri poruke bile tajne u smislu da ih je smio čitati samo papa, kralj sjevera. Poruke su upućivale papu da sazove poseban sastanak s vođama Katoličke crkve i održi poseban obred kako bi Rusiju, koja je prethodne godine upravo postala komunistička Rusija, posvetio djevici Mariji.

Poruke su sadržavale upozorenje da će, ako papa odbije izvršiti zapovijed da posveti Rusiju Mariji, svijet pretrpjeti još jedan svjetski rat (prvi je svjetski rat trebao završiti mjesec dana nakon čuda). Fatimske poruke postale su struktura za konzervativno katoličko proročko tumačenje. Ono je prepoznalo borbu unutar Katoličke crkve između konzervativnog katolicizma, koji predstavljaju papa Ivan Pavao II. i Prvi vatikanski sabor, i liberalnog katolicizma, koji predstavljaju sadašnji „woke-papa” i Drugi vatikanski sabor.

U porukama iz Fatime „dobri papa” bio je „bijeli papa”, a „loši papa” bio je „crni papa”. Dobri papa, papa Ivan Pavao II., bio je konzervativni papa koji je Djevicu iz Fatime prepoznao kao svoj vodeći idol, a loši papa jest woke-papa, koji također odbacuje bilo kakve poruke od takozvane djevice Marije. Kada posjetite svetište u Fatimi u Portugalu, pri ulasku u taj kompleks ulaz je postavljen između dvaju golemih kipova, s crnim papom na jednoj strani i bijelim papom na drugoj strani, čime se prikazuje unutarnja borba prepoznata u fatimskim proročanstvima.

Drugi element triju tajnih poruka iz Fatime bio je njegov naglasak na ratovanju katolicizma (kralja sjevera) i ateizma (kralja juga). Bez prepoznavanja da je ratovanje katolicizma i ateističke Rusije predmet sotonskog proročanstva, koje usmjerava velik postotak katolicizma, teško je, ako ne i nemoguće, razumjeti potporu koju je Katolička crkva pružila nacističkoj Njemačkoj tijekom Drugoga svjetskog rata.

Bitka za Lenjingrad, koja je tijekom Drugoga svjetskog rata trajala od 8. rujna 1941. do 27. siječnja 1944., bila je jedna od najdužih i najbrutalnijih opsada u povijesti. Bitka za Staljingrad, koja se odvijala od 23. kolovoza 1942. do 2. veljače 1943., često se smatra najkrvavijom i najznačajnijom bitkom Drugoga svjetskog rata. Rezultirala je golemim gubicima na objema stranama, pri čemu procjene govore o više od 2 milijuna ukupnih stradalih, uključujući poginule, ranjene i zarobljene vojnike. Bitka za Staljingrad također je označila prekretnicu u ratu, jer je dovela do odlučujuće sovjetske pobjede nad njemačkom vojskom i utrla put konačnom porazu nacističke Njemačke.

Bez prepoznavanja da je ratovanje nacističke Njemačke protiv Rusije, osobito u dvjema upravo navedenim bitkama, teško je razumjeti ulogu Njemačke kao tajnog saveznika Katoličke crkve. Bez razumijevanja polazišta duhovnoga rata između katolicizma, potaknutoga sotonskim proročanstvom Marije iz Fatime, i ateizma Rusije, a potom i komunističkoga Sovjetskog Saveza, promiče se logika zbog koje je katolicizam nakon Drugoga svjetskog rata potajno skrivao, a zatim i prebacivao nacističke ratne zločince diljem svijeta. Nacisti su bili posrednička vojska katolicizma u njegovoj borbi protiv Rusije.

Upravo se u toj proročkoj logici Putin, poglavar ateističke Rusije, nalazi uključen u rat u Ukrajini, čiji su vođe otvoreno poznati kao nacisti. Kopnene postrojbe Fatimskoga rata protiv ateizma od Drugoga svjetskog rata pa nadalje jesu fašizam i nacizam. Naravno, premda je ta stvarnost o vođama ukrajinske vlade dobro dokumentirana, suvremena manifestacija Hitlerova Ministarstva Reicha za javno prosvjeđivanje i propagandu (glavni mediji) prikrivala je te činjenice koliko je god mogla.

Ime „Ukrajina” izvedeno je iz slavenske riječi „ukraina”, koja znači „pogranično područje” ili „rub”. Taj se izraz povijesno odnosio na pogranične krajeve Kijevske Rusi, srednjovjekovne države koja je prethodila današnjoj Ukrajini, i koja je bila smještena na raskrižju između istočne Europe i Euroazije. Kroz povijest, ona je služila kao mjesto susreta različitih kultura, civilizacija i carstava, uključujući Bizantsko Carstvo, Osmansko Carstvo, Rusko Carstvo i druga. Njezin strateški položaj učinio ju je pograničnim područjem koje je doživljavalo značajne kulturne, političke i vojne interakcije. Tijekom srednjovjekovnoga razdoblja, Ukrajina je bila pogranično područje Kijevske Rusi, koja je bila moćna država što je obuhvaćala dijelove današnje Ukrajine, Rusije i Bjelorusije. Kako se Kijevska Rus tijekom vremena širila i sužavala, njezine su se granice često pomicala, a Ukrajina je ostajala na rubnim područjima države.

Nakon sloma Sovjetskog Saveza 1989. godine, kako je prikazano u desetom retku, jedanaesti i dvanaesti redak označavaju bitku u kojoj kralj juga uzvraća i nadvladava kralja sjevera. Ta se bitka vodila kod Rafije, koja je bila granična crta između područja kralja juga i kralja sjevera.

Bitka kod Rafije, koja se odigrala 217. pr. Kr., nazvana je prema gradu u čijoj se blizini bitka dogodila. Rafija je bila grad smješten u obalnom području drevne Palestine, blizu granice između Ptolemejskog Kraljevstva Egipta i Seleukidskog Carstva. U vrijeme bitke granica između Ptolemejskog Kraljevstva Egipta, kojim je vladao kralj Ptolemej IV. Filopator, i Seleukidskog Carstva, kojim je vladao kralj Antioh III., nalazila se u okolici Rafije. Bitka se vodila u blizini toga pograničnog područja dok su obje strane nastojale uspostaviti nadzor nad strateškim područjima u Levantu.

Drevni grad Raphia nalazi se u blizini suvremenoga grada Rafaha. Rafah je grad smješten u južnome Pojasu Gaze, koji je dio palestinskih područja. Nakon Ptolemejeve pobjede kod Raphije 217. pr. Kr., započeo je progone protiv Židova u Jeruzalemu, a također i u Egiptu. Pobjeda je bila kratkoga vijeka i on je, da tako kažemo, doživio svoj Waterloo u sljedeća tri retka. U trinaestom retku prethodno poraženi kralj sjevera vraća se, a do petnaestoga retka nadvladava kralja juga.

Putinovu pobjedu u Ukrajini Putin će, kao bivši časnik KGB-a specijaliziran za propagandu, najvjerojatnije iskoristiti kako bi razotkrio nacističke korijene ukrajinskoga vodstva, a također i razotkrio one u zapadnom svijetu koji su podupirali taj režim iz gospodarske pohlepe, te bez sumnje i razotkrio skrivene tajne lokacije i biolaboratorije kojima su se služili globalisti, a koje su financirali porezni obveznici Sjedinjenih Država.

Ta će otkrivenja uništiti sadašnje govorne točke svjetskih globalista, kao i glasnogovornika Demokratske stranke u Sjedinjenim Državama. Ta će pobjeda za Putina pružiti mandat osmom Predsjedniku, koji je od sedmorice, da preuzme svoju ulogu proročkog despota koji stupa u povijest neposredno prije šesnaestog retka; a šesnaesti redak jest uskoro dolazeći nedjeljni zakon.

U trinaestom retku kralj sjevera ponovno okuplja svoju vojsku, a u četrnaestom retku poganski Rim prvi put ulazi u povijest, premda još nije kralj sjevera. Ondje je prepoznat kao simbol koji „utvrđuje viđenje” i kao sila koja se uzvisuje, a zatim pada. Nakon Putinove pobjede u ratu u Ukrajini, papinstvo će se početi uzdizati u svjetsku politiku, neposredno uoči nedjeljnoga zakona u šesnaestom retku.

Francuska revolucija i njezina povezanost s Ruskom revolucijom; Napoleon i Putin; čudo u Fatimi i njegove tri tajne; tajni savez između Vatikana i Hitlera, tajni savez između Vatikana i Reagana — sve su to proročki „kotači” koji se sijeku u povijesti stihova jedanaest do petnaest, a koja se odvija tijekom razdoblja od 11. rujna 2001. do zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama. Bilo je važno pružiti kratak sažetak tih proročkih „kotača” prije nego što se posvetimo desetom stihu.

Sljedeći je članak preuzet iz “NBC news”, koji predstavlja samo središte “Main Stream Media”, a “MSM” je suvremena inačica Hitlerova propagandnog stroja iz Drugoga svjetskog rata. Članak je, naravno, anti-Putin, anti-ruski i proukrajinski, no to nije poanta. Kao građani nebeskoga kraljevstva, Božji narod ne bi trebao podupirati nijednu stranu nekoga sotonskog djela, a svako je ratovanje sotonsko djelo.

Svrha ovoga članka jest omogućiti onima koji nisu upoznati s proročkim ratovanjem između katolicizma (kralja sjevera) i ateizma (kralja juga), te s činjenicom da je u ratovanju tih dviju

proročkih sila nacizam bio upotrijebljen kao posrednička vojska katolicizma (baš kao što su Sjedinjene Države bile upotrijebljene 1989. godine). Proučavatelji proročanstva trebaju imati dovoljno dokaza da uoče kako su pozadinska povijest Drugoga svjetskog rata i Hladnoga rata prikazane u sadašnjem ratu u Ukrajini, dok se njime ispunjavaju jedanaesti i dvanaesti redak jedanaestoga poglavlja Daniela.

„Povijesni događaji, koji pokazuju izravno ispunjenje proročanstva, bili su izneseni pred narod, te se proročanstvo shvaćalo kao slikovito ocrtavanje događaja koji vode sve do završetka povijesti ove zemlje.” Selected Messages, knjiga 2, 102.

Članak NBC Newsa: „Ukrajinski nacistički problem stvaran je, premda Putinova tvrdnja o ‘denacifikaciji’ nije”

Od mnogih iskrivljenja koje je ruski predsjednik Vladimir Putin proizveo kako bi opravdao ruski napad na Ukrajinu, možda je najbizarnija njegova tvrdnja da je taj pothvat poduzet kako bi se zemlja i njezino vodstvo „denacificirali“. Obrazlažući svoj ulazak na teritorij susjedne države oklopnim tenkovima i borbenim zrakoplovima, Putin je izjavio da je taj potez poduzet „radi zaštite ljudi“ koji su bili „izloženi zlostavljanju i genocidu“, te da će Rusija „težiti demilitarizaciji i denacificiranju Ukrajine“.

Putinovi razorni postupci — među njima i pustošenje židovskih zajednica — jasno pokazuju da laže kada kaže da mu je cilj osigurati bilo čiju dobrobit.

Na prvi pogled, Putinova kleveta je apsurdna, ne najmanje stoga što je ukrajinski predsjednik Volodimir Zelenski Židov i što je rekao da su članovi njegove obitelji ubijeni tijekom Drugoga svjetskog rata. Također, nema nikakvih dokaza da se u Ukrajini događaju nedavna masovna ubojstva ili etnička čišćenja. Štoviše, označavanje neprijatelja nacistima uobičajena je politička smicalica u Rusiji, osobito od vođe koji pogoduje kampanjama dezinformiranja i želi raspiriti osjećaje nacionalne osvete protiv neprijatelja iz Drugoga svjetskog rata kako bi opravdao osvajanje.

No premda se Putin služi propagandom, istina je i to da Ukrajina ima stvaran nacistički problem — i u prošlosti i u sadašnjosti. Putinovi razorni postupci — među njima i pustošenje židovskih zajednica — jasno pokazuju da laže kada tvrdi da mu je cilj osigurati bilo čiju dobrobit. No koliko god bilo važno braniti žuto-plavu zastavu od brutalne agresije Kremlja, bilo bi opasno previđanje niječiti ukrajinsku antisemitsku povijest i suradnju s Hitlerovim nacistima, kao i novije prihvaćanje neonacističkih frakcija u nekim krugovima.

Zašto se o Ukrajincima koji bježe govori s tolikim suosjećanjem? Oni su bijelci.

Uoči Drugoga svjetskog rata, u Ukrajini je živjela jedna od najvećih židovskih zajednica u Europi, s procjenama koje su dosezale čak 2,7 milijuna, što je bio izvanredan broj s obzirom na dugu povijest antisemitizma i pogroma na tome području. Do kraja rata više od polovice njih poginulo bi. Kada su njemačke postrojbe 1941. preuzele nadzor nad Kijevom, dočekali su ih transparenti s natpisom „Heil Hitler“. Ubrzo potom, gotovo 34.000 Židova — zajedno s Romima i drugim „nepoželjnim“ — bilo je pohvatano i pod izlikom preseljenja odvedeno na polja izvan grada, samo da bi ondje bilo pobijeno u onome što je postalo poznato kao

„Holokaust mecima”.

Jaruga Babin Jar nastavila se puniti kao masovna grobnica tijekom dvije godine. Budući da je ondje ubijeno čak do 100.000 ljudi, postala je jednim od najvećih pojedinačnih mjesta pogubljenja Holokausta izvan Auschwitza i drugih logora smrti. Istraživači su istaknuli ključnu ulogu koju su mjesni stanovnici imali u izvršavanju nacističkih naredbi za ubijanje na tom mjestu.

Danas Ukrajina broji između 56.000 i 140.000 Židova, koji uživaju slobode i zaštitu kakvu njihovi djedovi i bake nikada nisu mogli ni zamisliti. To uključuje i ažurirani zakon donesen prošloga mjeseca, kojim se kriminaliziraju antisemitski činovi. Nažalost, zakon je bio namijenjen tomu da odgovori na izrazit porast javnih očitovanja netrpeljivosti, uključujući vandalizam nad sinagogama i židovskim spomen-obilježjima ispisanima svastikama te jezive marševe u Kijevu i drugim gradovima kojima se slavila postrojba Waffen SS.

U još jednom zloslutnom razvoju događaja, Ukrajina je posljednjih godina podigla mnoštvo kipova u čast ukrajinskim nacionalistima čije su ostavštine okaljane njihovim neosporivim zapisom djelovanja kao nacističkih posrednika. List Forward popisao je neke od tih prezrenih osoba, uključujući Stepana Banderu, vođu Organizacije ukrajinskih nacionalista (OUN), čiji su sljedbenici djelovali kao pripadnici mjesnih milicija za SS i njemačku vojsku. „Ukrajina ima nekoliko desetaka spomenika i mnoštvo naziva ulica koji slave ovoga nacističkog suradnika, toliko da su za to potrebne dvije zasebne stranice na Wikipediji“, napisao je Forward.

Još jedna često slavljenja osoba jest Roman Šuhevič, štovan kao ukrajinski borac za slobodu, ali i vođa zloglasne pomoćne nacističke policijske postrojbe za koju Forward navodi da je bila „odgovorna za pokolj tisuća Židova i ... Poljaka”. Kipovi su također podignuti Jaroslavu Stecku, nekoć predsjedniku OUN-a, koji je napisao: „Ustrajem na istrebljenju Židova u Ukrajini.”

Krajnje desne skupine također su stekle političku važnost tijekom proteklog desetljeća, a nijedna nije uznemirujuća kao Svoboda (nekada Socijalnacionalna partija Ukrajine), čiji je vođa tvrdio da zemlju kontrolira „moskovsko-židovska mafija”, a čiji je zamjenik upotrijebio antisemitsku pogrdu kako bi opisao židovsku glumicu rođenu u Ukrajini, Milu Kunis. Svoboda je poslala nekoliko članova u ukrajinski Parlament, uključujući i jednoga koji je Holokaust nazvao „svijetlim razdobljem” u ljudskoj povijesti, prema Foreign Policyju.

Jednako uznemirujuće, neonacisti čine dio nekih od sve brojnijih ukrajinskih dobrovoljačkih bojni. Prekaljeni su u borbi nakon što su vodili neke od najžešćih uličnih sukoba protiv separatista na istoku Ukrajine, koje podupire Moskva, nakon Putinove invazije na Krim 2014. godine. Jedna od njih jest bojna Azov, koju je osnovao otvoreni bijeli supremacist koji je tvrdio da je nacionalna svrha Ukrajine osloboditi zemlju od Židova i drugih inferiornih rasa. Godine 2018. Kongres Sjedinjenih Država odredio je da se njegova pomoć Ukrajini ne smije koristiti „za pružanje oružja, obuke ili druge pomoći bojni Azov”. Unatoč tomu, Azov je sada službeni član Ukrajinske nacionalne garde.

Nipošto, ništa od toga uznemirujućeg konteksta ne opravdava patnju koja je zadesila Ukrajinke tijekom proteklih nekoliko tjedana — i malo je vjerojatno da je išta od toga potaknulo Putina

kada je pokrenuo svoju invaziju. Doista, zahvaljujući Putinu, Židovi koji žive u Odesi, Harkivu i drugim istočnim gradovima nalaze se pod krajnje teškim pritiskom. Dok su mnogi pronašli utočište u mjesnim sinagogama i židovskim centrima, drugi su pobjegli u strane zemlje, uključujući Izrael, koji je pozvao sve Židove da napuste Ukrajinu.

Moji su vlastiti djedovi i bake morali pobjeći iz zapadne Ukrajine kako bi izbjegli progonstvo, i tragično je gledati kako se taj ciklus nastavlja. Ako zemlja sklizne u kaos i pobunu, Židovi bi ponovno mogli biti izloženi opasnosti od nekih svojih sugrađana. Nepriznavanje te prijetnje znači da se poduzima vrlo malo kako bi se od nje zaštitilo.

No čak i ako su neki dijelovi te zemlje bili isprepleteni s jednim od najodvratnijih pokreta u povijesti, nema nikakve sumnje da je u ovoj drami časno stati uz Ukrajinu. Upravo sada, sa svakim danom u kojem Putin s gorljivošću spaljene zemlje pojačava svoj napad na ukrajinski narod, teško je ne vidjeti tko doista zaslužuje riječ na N.

Allen Ripp, 5. ožujka 2022. – Izvor

Ovu ćemo studiju nastaviti u našem sljedećem članku.

„Oni koji se ne mogu sjetiti prošlosti osuđeni su da je ponove.” George Santayana.

„Sve što je Bog u proročkoj povijesti odredio da se ispuni u prošlosti, ispunilo se, a sve što tek treba doći, svojim će se redom ispuniti. Daniel, Božji prorok, stoji na svome mjestu. Ivan stoji na svome mjestu. U Otkrivenju Lav iz Judina plemena otvorio je učenicima proroštva knjigu Danielovu, i tako Daniel stoji na svome mjestu. On nosi svoje svjedočanstvo, ono što mu je Gospodin otkrio u viđenju o velikim i svečanim događajima koje moramo poznavati dok stojimo na samom pragu njihova ispunjenja.“

„U povijesti i proročanstvu Božja Riječ prikazuje dugotrajni sukob između istine i zablude. Taj je sukob još uvijek u tijeku. Ono što je bilo, ponovit će se. Stare će se rasprave ponovno oživjeti, a nove će se teorije neprestano javljati. Ali Božji narod, koji je svojim vjerovanjem i ispunjenjem proročanstva sudjelovao u objavljivanju poruka prvoga, drugoga i trećega anđela, zna gdje stoji. On ima iskustvo dragocjenije od čistoga zlata. Treba stajati čvrsto kao stijena, držeći početak svojega pouzdanja postojanim do kraja.” Selected Messages, knjiga 2, 109.